

Familjen 1908; Teodor, Lennart, Elis – Karolina, Karl Johan, Mia – Uno, Alice, Anton

Mitt Hem

Skrivet av K T Granholm i Jakobstad 1937.

Mitt barndomshem är beläget i Hästbacka by i Terjärv socken. Mina föräldrar flyttade dit 1888 och byggde en mindre gård å Smedjebacka hemmans-no 1888-1889.

Från stället har man en vidsträckt utsikt över byn med dess åkrar och icke obetydliga backar. Man kan även följa den lugna åns slingrande bukter kilometervis på dess färd genom grönskande ängar. Här har jag upplevat min lyckliga barndomstid. Min far bedrev här en mindre lanthandel kombinerad med jordbruk. Trots att vi voro många barn som skulle ha mat och kläder redde sig våra föräldrar efter dåtida förhållanden och krav relativt bra. Vi hade goda föräldrar och ett gott hem, dit man alltid längtade t.o.m. sedan man var självförsörjande och bildat eget hem.

Förhållandet mellan barn och föräldrar var alltid gott, likaså syskonen emellan. Inte ens sedan vi flugit ur boet har någonsin några meningsskiljaktigheter grumlat vårt i hemmet grundade syskonförbund. Att denna känsla vuxit stark genom goda föräldrars inflytande bevisas kanske bäst genom att jag citerar ett brev som jag hittat efter fars död. Han byggde näml. 1908 en ny butik med kontor samt i andra våningen ett "samlingshus" för familjen. Då han i detta brev ej med ord nämner om den nya affärslokalen antar jag att han ansåg ett lyckligt, inbördes förståelsefullt familjeliv viktigare än "att samla i ladorna". Min far hade ej ens gått folkskola ty sådan fanns ej då ännu i hemsocknen. Men han hade en vacker handstil och genom självstudier hade han skaffat sig icke obetydliga kunskaper i vitt skilda ämnen.

Brevet lyder in extenso med obetydliga ortografiska rättelser:

”Mina tankar och fragment”

”Jag sitter idag – en söndag – betraktande mitt halvfärdiga nybygge som skall inrymma ett varmrum i övre våningen. Tankar förs till en länge närd önskan att få detta rum mera som samlingsrum för familjen. Måtte detta bli vårt ”samlingshus” där vi gemensamt få utbyta åsikter och levnadserfarenheter både i materiens och andens värld. Behovet av en närmare förståelse av varandra inom familjen i dessa föreningarnas tidevarv är klart. Ungdomen entusiasmeras och invaggas i tidens olika virvlar. Både bättre och sämre, sundare och ohälsosammare för kropp och själ. De äldre av familjen som enligt naturens lag äro mera konservativa – med en trängre äldre syn på tingen – ha ofta svårt att fatta och uppskatta alla nya ideers berättigande av orsak att de äldre som genomgått sin utvecklingsperiod d.v.s. upplevat sin ungdom och vunnit en viss berättigad levnadsvishet samt lärt sig värdesätta livet kommit underfund med att ej allt som i ungdomsfantasierna glimmat varit guld. Endast några procent eller karat som ingått däri ha varit äkta. Dessa olikheter i åskådning, synes det mig, böra redan inom hemmet och familjen så vitt möjligt utjämnas för att kunna omsättas i det praktiska livet. Ty all verkan måste ha en orsak (inre övertygelse) om förståelse skall vinnas. Varje förening fordrar samverkan av sina medlemmar för föreningens syften. Staten fordrar lojala och samverkande medborgare. Huru viktig är ej därför samverkan i hemmet, som bör lägga grunden för allt medborgerligt och andligt liv. Försummas detta – vilket ofta är fallet – äro orsakerna och följderna klara. Familjemedlemmarna finna ej förståelse för varandra och kunna således ej samverka. Resultatet måste bli kiv och stridigheter. Först i tankar, tankar föda ord och skörda handlingar.

Återgående till mina reflektioner om den halvfärdiga nybyggnaden ville jag att liksom vi komma högre upp i detta varma vindsrum, vi kunna föra dit våra högre och varmare tankar för utbyte. De gamlas tankar att möjligen föryngras och de yngres att föråldras. Tanken själv är varken ung eller gammal. Den är evig – odödlig, dock ständigt ny, men utsådd föder den handling, god eller ond.

Måtte vi lära oss leva ett liv i verkligt samförstånd. Att nu och då lösrycka tanken från det vardagliga, dess strider och bekymmer för morgondagen tagande en dag i sänder som den oss gives. Dela dess fröjder och strider i gemensam förståelse med ung och gammal.

Låt oss minnas, då vi se ned från vårt nya vindsfönster över höjder och dalar att vi ej äro några högre varelser. Låt oss vända blicken uppåt mot höjden därifrån det allseende ögat ser i barmhärtighet ned till oss uttrannsakande våra hjärtans innersta tankar.

Han lede och läre oss tänka och leva det verkliga familjelivet.”

1916. Granhela Teerijärvi